

pe o fidelitate născută din frustrări, din fixații, din gelozii bolnave.

Nu vă contrazic, dar un drum parcurs mereu împreună poate da sentimentul de saturație...

E o simbioză, de fapt, care aparține unei generații, unui anumit tip de gândire. Ne avem unii pe ceilalți. E un noroc imens, un beneficiu să ai contact cu regizori de calibrul lui Mihai Măniuțiu, Alexandru Dabija, Ducu Darie. Să respirăm împreună. E o energie pe care tu o dăruiești, pentru ca, la rândul ei, să-ți fie dăruită.

Experiența acumulată alături de Mihai Măniuțiu v-a fost de folos pentru a-l zămisli pe Hamlet?

Tot ceea ce am învățat și am realizat împreună mi-a fost de folos. De altfel, relația noastră atât de lungă și atât de densă mă face să mă minunez de norocul de a o fi avut.

Ce se va întâmpla în continuare cu Teatrul Act?

Mă voi despărți foarte curând de el. Consecința efortului meu trebuie să însemne o creștere, nu să inhibe.

Dar a părăsi un loc tocmai când el a dat semne că există în conștiința publicului...

N-am spus că-l părăsesc. Am spus că voi lua distanță, că ne despărțim. Nu pot exista în consecința unui fapt. Dacă dumneavoastră ați dăruit acest reportofon unui domn, i-ați da tot timpul telefon pentru a-l întreba dacă nu are cumva nevoie de o casetă sau de o piesă pentru reparații? Cred că nu. Nu-i atrageți tot timpul atenția: "Domnule, aveți grijă că v-am făcut un cadou. Să nu-l spargeți, să nu-l pierdeți. E al meu". Păi nu mai este al dumneavoastră; e al celui alt, de vreme ce l-ați dăruit.

Dar este cel care primește darul pregătit să-l îngrijească și să-l ducă mai departe?

Cred că pot să vă răspund cu o poveste. Imaginați-vă că trece o căruță cu niște oameni însetați în ea. Eu am făcut căruța. Le dau însetaților și un burduf cu apă. Nu mai sunt ale mele nici apa, nici căruța. Eu pot să-i însoțesc și să am o singură grijă: ca apa să fie rece. Să le facă celor din căruță plăcere când o beau. Dar nu mai am

nici o treabă cu direcția, cu frâiele cailor. Dacă mi-e sete și n-am altă posibilitate, voi cere și eu o cană cu apă. Atâta tot. Dacă aș continua să țin frâiele cailor, să conduc căruța, să repartizez fiecare loc din ea, să drămuiesc apa... simt că m-aș putea transforma curând într-un soi de locomotivă, frumos vopsită, care pufăie tot timpul încercând să le facă pe toate. Pot să vă mai spun că dacă sentimentul de a dăruit este real, el va deveni un fel de pomenire. Știu asta de la bunica: în clipa când ai dăruit unui om un covrig, un cui, o cană cu apă, și o faci din toată inima, cel care primește nu poate să nu țină cont de asta.

Dar dacă celălalt nu e pregătit să primească?

Orice om e pregătit să primească.

Și cum îi atrageți atenția?

Strigându-i în suflet. Bunicul meu avea o vorbă: "Dacă poți să faci binele, fă-l! Pune-l în batistă și aruncă-l în apă. Sau așază-l la o margine de drum... Și nu mai întoarce capul!". Avea dreptate.

Marinela Tepuș

Sps praful de pe scândură

Marea păcăleală

Partea întâi:
Nostalgii și sisteme de valori

Dl. Gingulescu, actor român, despre perioada de început a Secției române a Teatrului Național din Târgu-Mureș: "... pe vremea aceea eram plimbați prin toate comunele și satele județului, tocmai ca să se știe că la Târgu-Mureș s-a înființat teatru în limba română. De multe ori se nășteau situații ridicole și improprii. Primul spectacol, care era unul destul de pretențios din punct de vedere tehnic, l-am jucat în mai toate sătucurile, pe niște scene pe care nu încăpeam toți o dată, și strigam unii la alții: «Hai, măi, ieși, ieși că am replică, să intru și eu». Spectatorii nu prea înțelegeau nimic: era cu «remember», cu jocuri de lumini care, îți dai seama, în condițiile de acolo nu se puteau realiza. Îmi aduc aminte și acum, era frumos: în

față stăteau babele, bunicile cu nepoții în brațe, ceva neveste, iar bărbații veneau întotdeauna după ce începea spectacolul. Se uitau vreo zece minute, așa, nu înțelegeau nimic, săracii, nu era vina lor, pe urmă încălecau frumos băncile, scoteau cărțile din buzunar și dădeau drumul la un filcău, în liniște, nu ne deranjau. Când se termina spectacolul aplauda toată lumea, după aceea mergeam să mâncăm o slănină, ceapă, brânză, caș și o țuică bună. Cam asta era. A fost bine, chiar foarte mult timp a fost bine. Aveam succes. Poate părea paradoxal, dar duc dorul acelor vremuri". D-na Modola, critic de teatru român, despre Gala Teatrelor Naționale, Cluj-Napoca, decembrie 1998: "Atelier artistic și creator la care Clujul cheamă în inima Transilvaniei toate

provinciile teatrale ale țării la o impresionantă paradă de forțe, Gala Teatrelor Naționale sperăm să fie o înaltă școală pentru tinerii studenți în artele spectacolului și tinerii actori și o sărbătoare teatrală majoră, pentru spectatorii de toate vârstele. Ea devine o școală a Teatrului, un curs intensiv urmărit cu emoție și o efervescență sărbătorească, pe care publicul universitar și cel școlar activ și fără somn o animă cu entuziasm mereu proaspăt, ziua și noaptea, neîncetat, 24 de ore din 24".

Dl. Balcerowicz, politician polonez, despre țara noastră, azi: "România se va integra foarte greu în Europa, căci vine cu un bagaj imens de nostalgii și cu un sistem de valori răsturnat".

Theodor-Cristian Popescu